

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Gál Róbert Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Piac u. 61. II/5.; ügyintéző: Dr. Gál Róbert ügyvéd) által képviselt I.r. felperes neve (I.r. felperes címe) I.r., és a II.r. alperes neve (II.r. felperes címe) II.r. felpereseknek, a TAXCO Vagyonkezelő és Gazdasági Szakértő Kft. (1145 Budapest, Jávor u. 11/A; felszámolóbiztos: Török László - 4026 Debrecen, Csemete u. 8.), mint felszámoló részéről megbízott Dr. Kandi Erzsébet ügyvéd (4024 Debrecen, Piac u. 58.) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, 34 658 095 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2007. november 21-én meghozott 7.G.40.183/2004/54. számú ítélete ellen, az alperes részéről 55. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I.r. felperesnek 50 000 (Ötvenezer) Ft, a II.r. felperesnek pedig 300 000 (Háromszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság az 54. sorszámon meghozott ítéletében arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I.r. felperesnek 15 napon belül 3 971 650 Ft-ot és annak 2004. március hó 3. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatát, ezt meghaladóan pedig az I.r. felperes keresetét elutasította.

A II.r. felperes vonatkozásában az alperest arra kötelezte, hogy fizessen meg a II.r. felperesnek 15 napon belül 27 802 000 Ft-ot és annak 2004. szeptember hó 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 24%-os kamatát.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I.r. felperesnek 132 450 Ft, a II.r. felperesnek pedig 1 773 549 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság által megállapított - a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns - tényállás szerint az alperes 2003. tavaszán szóban megállapodott az I.r. felperessel abban, hogy az alperes által beszerzett, máshonnan elbontott csarnok acélszerkezetét az alperes székhelyén összeszereli. A szerződő felek az I.r. felperesnek járó vállalkozói díjban nem állapodtak meg, az alperes azonban a munka megkezdésekor az I.r. felperesnek 4 800 000 Ft-ot megfizetett.

Az I.r. felperes a szétbontott acélszerkezet javítását, pótlását, majd összeszerelését elvégezte. Az elvégzett munka értéke 8 606 250 Ft volt, amelynek ellenértékét az alperes - a 4 800 000 Ft előleg kivételével -felszólítás ellenére nem fizetette meg.

Az I.r. felperes elvégezte az alperes részére egy Volvo gyártmányú tehergépkocsi különleges vontatórendszerének gyártását és az ahhoz kapcsolódó javítást is 90 400 Ft értékben, valamint egy kéttengelyes pótkocsi homlokfalának és ponyvatartóinak a javítását 75 000 Ft értékben, amely munkák ellenértékét az alperes ugyancsak elmulasztotta megfizetni az I.r. felperes számára.

A II.r. felperes keresetével összefüggésben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege a következő volt:

Az alperes 2002. márciusában került gazdasági kapcsolatba a II.r. felperessel, amelyből eredően az alperesnek jelentős tartozása keletkezett a II.r. felperessel szemben.

Az alperes a tartozása összegét 2003. január 23-án 71 557 541 Ft-ban, 2003. május 12-én 123 352 696 Ft-ban, 2003. július 1-jén pedig 103 598 486 Ft-ban elismerte.

2004. március 29-én az alperes „Megállapodás tartozás rendezéséről” megnevezésű szerződést kötött a II.r. felperessel, amelyben az akkor fennálló tartozásának tőkeösszegét 67 107 259 Ft-ban, a fennálló tőketartozása után 2004. február 29-ig esedékessé vált (tőkésített) kamattartozását 4 635 542 Ft-ban, a korábban már kiegyenlített számlák utáni késedelmi kamattartozását pedig 20 576 669 Ft-ban ismerte el.

A szerződésben az alperes készfizető kezességet vállalt T.M-nak a II.r. felperes felé fennálló 3 000 000 Ft összegű tartozásáért, ezen belül vállalta a tartozás 2004. április hó 15. napjáig történő megfizetését. Megállapodtak továbbá arról, hogy az alperes jogosult a II.r. felperes követelésébe beszámítani a II.r. felperesnél javításon lévő tartálykocsi értékét 1 000 000 Ft összegben .

Az alperes által elismert tartozás rendezését illetően a szerződő felek abban állapodtak meg, hogy az alperes legkésőbb 2004. április 30-ig megfizet a II.r. felperesnek 60 000 000 Ft-ot, a fennmaradó tartozását pedig havi 3 000 000 Ft összegű részletekben, kamatmentesen fizeti meg a II.r. felperesnek azzal, hogy amennyiben az alperes bármelyik részlet teljesítésével késedelembe esik, úgy a késedelme idejére évi 24% mértékű késedelmi kamatot tartozik megfizetni.

A szerződés tartalmazta továbbá, hogy amennyiben az alperes a vállalt kötelezettségét megszegi és azt írásbeli felszólítás ellenére sem teljesíti, úgy a II.r. felperes jogosult a szerződést indokolás nélkül felmondani és a felmondással az alperes teljes tartozása esedékessé válik.

2004. március 30-án háromoldalú szerződés jött létre a II.r. felperes, az alperes, valamint az alperes bankszámláját vezető Postabank és Takarékpénztár Rt. között. Ebben a szerződő felek egyrészt rögzítették az alperesnek a II.r. felperessel szemben fennálló tartozását, továbbá azt, hogy amennyiben az alperes 30 napon belül 60 000 000 Ft-ot megfizet a II.r. felperesnek, abban az esetben a II.r. felperes lemond a Postabank és Takarékpénztár Rt-vel szemben korábban bejelentett kártérítési igényéről.

Az alperes a II.r. felperessel szemben fennálló tartozásából 2004. április 23-án 60 000 000 Ft-ot, 2004. május 12-én 2 021 251 Ft-ot, 2004. május 13-án 1 000 000 Ft-ot, 2004. június 10-én 3 000 000 Ft-ot, 2004. június 22-én 3 000 000 Ft-ot, 2004. augusztus 31. napján pedig 78 899 Ft-ot megfizetett, amely részteljesítések elszámolása után - a 2004. augusztus 31-i állapot szerint - a tőketartozása 25 557 945 Ft-ra, a késedelmi kamattartozása pedig 2 442 857 Ft-ra módosult.

A II.r. felperes 2004. június 8-án - arra hivatkozással, hogy az alperes a 2004. március 29-i megállapodásban vállalt kötelezettségét maradéktalanul nem teljesítette - az alperessel kötött szerződést felmondta és felszólította az alperest a teljes tartozása három napon belül történő megfizetésére.

Az alperes a II.r. felperesnek 2004. november 12-én küldött levelében a még fennálló teljes tartozását 25 880 990 Ft-ban elismerte, azonban e tartozásába kérte beszámítani a levelében részletezett, összesen 27 183 271 Ft-ban megjelölt saját követelését, amely beszámítás teljesítése elől a II.r. felperes elzárkózott.

A felperések módosított kereseti kérelme arra irányult, hogy a bíróság az I.r. felperes javára 8 473 500 Ft és járulékai, a II.r. felperes javára pedig 27 802 000 Ft és járulékai megfizetésére kötelezze az alperest.

Az alperes a felperések keresetének teljes mértékben történő elutasítását kérte.

Az I.r. felperes kereseti kérelmével összefüggésben előadta, hogy a szétszerelt csarnok újbóli összeszerelésének díjában a felek előzetesen nem állapodtak meg, a már megfizetett 4 800 000 Ft pedig fedezte az I.r. felperes által ténylegesen elvégzett munka ellenértékét. Az I.r. felperes részéről állított gépjármű javításokkal és egyéb munkavégzésekkel kapcsolatosan pedig vitatta mind a munkavégzés tényét, mind annak az I.r. felperes által megjelölt értékét.

A II.r. felperes kereseti kérelmével összefüggő ellenkérelmében az alperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a 2004. március 29-én megkötött szerződés érvénytelen, amiatt, hogy annak aláírásakor „gazdasági kényszerhelyzetben” volt, annak aláírására ugyanis azért került sor, mert a számlavezető pénzügyi intézmény csak ebben az esetben vállalta a működéséhez nélkülözhetetlen újabb kölcsön folyósítását.

A fenti nyilatkozatától függetlenül az alperes a II.r. felperes követelésével szemben 13 419 604 Ft erejéig beszámítási kifogást is előterjesztett, amelyből a II.r. felperes az eljárás során 1 000 000 Ft-ot elismert, és a keresetét ezzel az összeggel leszállította.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy az I.r. felperes keresete részben, a II.r. felperes keresete pedig teljes mértékben alapos.

Az I.r. felperes és az alperes közötti jogviszonyokkal összefüggésben megállapította, hogy az I.r. felperesnek járó vállalkozói díjban való megállapodás hiányában közöttük érvényes szerződés nem jött létre, annak hiányában pedig az érintett feleknek egymással a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint kell elszámolni.

Mezősi György igazságügyi szakértő kiegészített szakértői véleménye alapján az acélszerkezetű csarnok vonatkozásában az elsőfokú bíróság az I.r. felperes részéről

nyújtott szolgáltatás értékét 8 606 250 Ft-ban határozta meg. A munka megkezdésekor az alperes által az I.r. felperesnek megfizetett 4 800 000 Ft-ot előlegnek minősítette és megállapította, hogy annak elszámolása mellett az alperes tartozása 3 806 250 Ft.

Az I.r. felperes keresetében megjelölt további követelések vonatkozásában az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a felperesi munkavégzés tényét és annak terjedelmét kétséget kizáróan csupán a még az alperes birtokában lévő tehergépjármű és pótkocsi esetében lehetett megállapítani. E munkavégzések ellenértékét az elsőfokú bíróság Bartha Attila aggálytalannak elfogadott szakértői véleménye alapján 165 400 Ft-ban határozta meg.

Mindezek alapján az I.r. felperes részéről az alperes javára elvégzett, még ki nem egyenlített munkák ellenértékét az elsőfokú bíróság 3 971 650 Ft-ban állapította meg és az alperest ennek az összegnek és járulékainak megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan pedig az I.r. felperes keresetét elutasította.

A II.r. felperes keresetével összefüggésben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az annak alapjául szolgáló 2004. március 29-én létrejött megállapodással szemben az alperes a megtámadási jogát kifogás útján jogszerűen érvényesíthette.

Az érvénytelenségi kifogás érdemi vizsgálatának eredményeként azonban azt állapította meg, hogy az megalapozatlan.

E megállapítása elsődleges indokaként az elsőfokú bíróság arra hivatkozott, hogy az alperes az állított gazdasági kényszerhelyzetének fennállását, illetőleg a vele szemben történt jogellenes fenyegetés tényét a perben nem bizonyította. Kifejtette ezzel összefüggésben, hogy a támadott szerződés megkötését megelőzően az alperes több alkalommal is elfogadta a felperes részéről a tartozása összegéről készített egyenlegeket és a szerződés aláírása után is csupán a perindítást követően hivatkozott arra, hogy nem áll fenn tartozása a II.r. felperessel szemben. Másrészt az elsőfokú bíróság a II.r. felperes részéről az alperes számlavezető pénzintézete ellen kilátásba helyezett követeléssel összefüggésben arra hivatkozott, hogy a bírósági gyakorlat nem tekinti jogellenesnek az igényérvényesítéssel való fenyegetést. Ezért az alperes a II.r. felperessel megkötött szerződését arra tekintettel egyébként sem támadhatta volna eredményesen.

Az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási kifogását csak a II.r. felperes részéről elismert 1 000 000 Ft erejéig találta alaposnak. Ezt a döntését egyrészt azzal indokolta, hogy a II.r. felperes tagadásával szemben az alperes a perben nem bizonyította, hogy a K.Gy. részére átadott 10 000 000 Ft a 2004. március 29-i megállapodás megkötésekor nem került elszámolásra, másrészt azzal, hogy a 13. sorszámú iratában az alperes a 2 419 604 Ft összegű gázolajszállítás tényét elismerte, ezért az annak elmaradására alapított igénye nem lehetett megalapozott.

Az alperes részéről indítványozott könyvszakértői bizonyítás mellőzését az elsőfokú bíróság azzal indokolta, hogy azt az alperes a gazdasági kényszerhelyzete bizonyítására terjesztette elő. Annak megállapítására azonban a bíróság az ítéletben kifejtett indokok miatt nem látott lehetőséget. „A felek közötti pénzmozgások nagyfokú számviteli hiányosságai miatt” pedig a tartozás összegének megállapítása tekintetében a könyvszakértői bizonyítás sikere „eleve kilátástalan lett volna”.

A 2004. március 29-én létrejött megállapodás alapján az elsőfokú bíróság alaposnak találta a II.r. felperes évi 24% mértékű kamatkövetelését is, ezért az alperest a II.r. felperes módosított keresete szerint marasztalta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárás lefolytatására utasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a felperesek teljes keresetének az elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mértékben nem tárta fel. A hiányos tényállás alapján pedig tévesen állapította meg, hogy a 2004. március 29-i megállapodás megkötésekor az alperes nem volt gazdasági kényszerhelyzetben.

A tényállás teljes körű feltárásához - megítélése szerint - elengedhetetlen lett volna a részéről indítványozott könyvszakértői bizonyítás lefolytatása, amelyet az elsőfokú bíróság téves indokkal utasított el. Annak hiányában pedig nem lehetett megalapozottan állást foglalni abban a kérdésben, hogy az alperes valóban tartozik-e a II.r. felperesnek, és ha igen, a fennálló tartozásból mennyi a tőke és mennyi a késedelmi kamat.

Hivatkozott arra is, hogy vele szemben a felperesek jogalap nélküli gazdagodás jogcímén nem terjesztettek elő követelést, ezért - álláspontja szerint - ezen a jogcímén a marasztalására jogszerűen nem kerülhetett volna sor.

Az I.r. felperes keresetében hivatkozott csarnokra vonatkozóan állította, hogy a részéről kifizetett 4 800 000 Ft a szerződő felek által kölcsönösen elfogadott vállalkozói díj összege volt. Azt pedig az I.r. felperes számára nem vitásan megfizette, további tartozása ezért az I.r. felperessel szemben nem áll fenn.

Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság „megfelelő számviteli bizonylat (számla, nyugta) hiányában”, jogellenesen kötelezte késedelmi kamat megfizetésére is.

A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérték.

Hangsúlyozták, hogy az alperes a II.r. felperessel szemben fennálló tartozását a 2004. március 29-i megállapodás megkötése után tett nyilatkozataiban is elismerte. Ezért továbbra is állították, hogy az alperesnek a megállapodás megkötésekor fennállott gazdasági kényszerhelyzetére való hivatkozása megalapozatlan.

Az I.r. felperes által összeszerelt acélváz-szerkezet vonatkozásában megjegyezték, hogy az alperes fellebbezési állítása ellentétes a saját korábbi nyilatkozataival, hiszen az elsőfokú eljárás során az alperes maga is elismerte, hogy a vállalkozói díj tekintetében nem jött létre megállapodás közte és az I.r. felperes között. Tény ugyanakkor, hogy az I.r. felperes a vállalt munkát elvégezte. A teljesítésről számlát állított ki és azt megküldte az alperesnek. Az alperes azonban a számlát nem egyenlítette ki, ezért az I.r. felperes megalapozottan érvényesítette a késedelmi kamatigényét is vele szemben.

A Debreceni Ítéltábla a cégnyilvántartás adatai alapján, a másodfokú eljárás során megállapította, hogy a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének

meghozatalát követően az Fpk..... számú végzésével az alperes fizetéseképtelenségét jogerősen megállapította és elrendelte a felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja: 2008. július 3.

A felszámoló részéről megbízott jogi képviselő pedig az alperes fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta.

A peres felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért a Debreceni Ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Nem nyújtottak be fellebbezést a felek az elsőfokú bíróság ítéletének az I.r. felperes keresetét részben elutasító rendelkezése ellen, ezért az ítéletnek ez a rendelkezése a Pp. 228.§ (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett, a másodfokú bíróság pedig - a Pp. 253.§ (3) bekezdésének megfelelően - az alperes fellebbezését csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A fellebbezés alaptalan.

Az I.r. felperes kereseti kérelmével összefüggésben az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy a vállalkozói díj mértékében az alperes nem állapodott meg az I.r. felperessel, sem a csarnok összeszerelésére vonatkozó, sem pedig az alperes birtokában meglévő tehergépkocsi és pótkocsi javítására vonatkozó megrendelése kiadásakor.

Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy a vállalkozási szerződéseknek a jogszabály (Ptk. 389.§) által is lényegesnek minősített feltétele a díjban való megállapodás, ezért annak elmaradása esetén a szerződés nem jön létre a felek között és a már teljesített szolgáltatások elszámolását a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján kell elvégezni.

Az elszámolás ilyen módon történő elvégzésének pedig a jelen perben nem képezte (nem képezhette) akadályát, hogy az I.r. felperes a követelése jogcímeiként nem a Ptk. 361.§-át jelölte meg.

A bíróság döntésének korlátait ugyanis a felek tényállításai, és nem azoknak a részükről történt jogi minősítése határozza meg.

A bíróságnak a Pp. 215.§-ában megfogalmazott kereseti kérelemhez való kötöttsége tehát nem jelent egyben jogcímhez kötöttséget is. Ennek megfelelően a jogcím esetleges téves megjelölése önmagában nem adhat alapot a kereset elutasítására. (EBH.2004/1143.számú jogeset)

Megalapozatlanul állította az alperes a fellebbezésében azt is, hogy a részéről kifizetett 4 800 000 Ft a szerződő felek által közösen elfogadott vállalkozói díj összege volt.

Az alperes részéről a szerződéskötéseknél közreműködő Tóthné Bajkai Anita és T.M. ugyanis a meghallgatásuk során akként nyilatkoztak, hogy az I.r. felperesnek járó vállalkozói díjban nem állapodtak meg sem a csarnok összeszerelése, sem az egyéb munkák tekintetében. (7. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldala, és 11. sorszámú jegyzőkönyv 2-3. oldala)

Mindemellett az elsőfokú eljárás során az alperes még maga sem állította, hogy az I.r. felperesnek átadott 4 800 000 Ft a felek részéről kölcsönösen elfogadott vállalkozói díj lett volna, tekintetben tehát az alperes fellebbezési állítása valóban ellentétes az elsőfokú

eljárásban tett nyilatkozatával, amint arra a felperesek is helyesen hivatkoztak a fellebbezési ellenkérelmükben.

Alaptalanul állította az alperes azt is a fellebbezésében, hogy „megfelelő számviteli bizonylat (számla, nyugta) hiányában” az elsőfokú bíróság jogszabálysértően kötelezte őt késedelmi kamat fizetésére.

Az alperesnek ez a hivatkozása ugyanis egyrészt iratellenes, hiszen az I.r. felperes csatolta az iratokhoz a csarnok vonatkozásában kiállított számláját, amelyet az alperes a nem vitás peradatok szerint nem fogadott el, hanem visszaküldött az I.r. felperesnek. Másrészt annak következtében, hogy az I.r. felperes keresete tekintetében az alperes marasztalására nem a Ptk. 389.§-a (tehát a vállalkozási szerződés), hanem a Ptk. 361.§-a (tehát jogalap nélküli gazdagodás) alapján került sor, az adott esetben még a számla hiányának sem kellett volna jelentőséget tulajdonítani a kamatfizetési kötelezettség szempontjából.

A Ptk. 364.§-a szerint ugyanis a jogalap nélküli gazdagodásra egyébként a kártérítés szabályait kell megfelelően alkalmazni. A Ptk. 360.§ (1) bekezdésének abból a rendelkezéséből pedig, hogy a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, az következik, hogy a kártérítés (és a jogalap nélküli gazdagodás) jogcímén megítélt összeg után a jogosult számára a késedelmi kamat a károsodás bekövetkeztétől, attól függetlenül jár, hogy a kárként megítélt összegről számla kiállítására sor került-e.

A II.r. felperes kereseti kérelmével összefüggésben az alperes alaptalanul sérelmezte a fellebbezésében a könyvszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványa elutasítását. Az alperes ezt az indítványát ugyanis a 2004. április 29-i megállapodás megtámadásának indokaként megjelölt gazdasági kényszerhelyzete bizonyítására terjesztette elő.

A Debreceni Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperesnek ez a bizonyítási indítványa nem volt, illetőleg nem lehetett alkalmas a részéről állított gazdasági kényszerhelyzet igazolására, ezért annak mellőzésével az elsőfokú bíróság nem követett el jogszabálysértést.

Könyvszakértői módszerrel ugyanis csak azt lehetett volna vizsgálni, hogy 2004. április 29-én az alperes valóban szorult gazdasági helyzetben volt-e. Ez a körülmény azonban önmagában annak fennállása esetén sem szolgálhatott volna alapul az alperes szerződési nyilatkozatának, a Ptk. 210.§ (4) bekezdése szerinti eredményes megtámadásához, amint azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította és helyes érvekkel alátámasztva megindokolta.

Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság az ítéletében, hogy az alperes a tartozása valós összegének megállapítása céljából nem indítványozta a könyvszakértői bizonyítást, csak a gazdasági kényszerhelyzete igazolása céljából.

Az elsőfokú bíróság az alperest a Pp. 3.§ (3) bekezdésében előírt kötelezettségének megfelelően tájékoztatta arról, hogy a tartozáselismerése következtében a perben őt terhelte annak bizonyítása, hogy a II.r. felperessel szemben a tartozása nem, vagy nem a keresetben megjelölt (elismert) összegben áll fenn.

Az alperes a kapott tájékoztatás ellenére a tartozásaösszegezésének tekintetében szakértői bizonyítás lefolytatását nem indítványozta, tekintetben tehát a könyvszakértői

bizonyítás elrendelésének az arra irányuló alperesi indítvány hiánya volt az akadálya. Nem sértett ezért jogszabályt az elsőfokú bíróság a bizonyíthatatlanság jogkövetkezményének alkalmazásával összefüggésben sem. Mindemellett egyetért a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával is, hogy a felek közötti pénzmozgások dokumentálásának hiányosságai miatt egy esetleges könyvszakértői bizonyítás sikere is kétséges lett volna.

Mindezekre tekintettel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253.§ (2) bekezdése szerint - lényegében azonban azok saját helyes indokai alapján - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért az alperes az általa lerótt fellebbezési eljárási illetékből és az ügyvédi munkadíjból eredő saját másodfokú perköltségeit a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a felperesek ügyvédi munkadíjból származó másodfokú perköltségeit is, amelyek összegét a Debreceni Ítéltábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, az elsőfokú bíróság ítéletében e címen megállapított marasztalási összegekből kiindulva, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A.§-ban foglaltak figyelembevételével. A jelen esetben a másodfokú bíróság a hivatkozott rendelet 3.§ (6) bekezdésének alkalmazását azért tartotta indokoltnak, mert a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor és a felperesek (korábbi és jelenlegi) képviselőinek az alperes fellebbezésével összefüggésben számottevő ügyvédi tevékenységet nem kellett kifejtetniük.

Debrecen, 2008. november 18.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-